

047. Bijbelstudie over de MESSIAANSE PSALMEN - TEHILIM M'SHICHI'IM תהלים משיחיים

Deel 1: Psalm 2:1-7

Deze bijbelstudie gaat over het boek der Psalmen, in het Hebreeuws ספר תהלים Sefer Tehilim geheten, hetgeen letterlijk 'boek der lofliederen' betekent. Een Psalm in enkelvoud is in het Hebreeuws מזמור Miz'mor. Het Nederlandse woord 'Psalmen' komt van het Griekse woord Ψαλμοι Psalmoi, dat zijn melodieën die getokkeld zijn op een snaarinstrument, waarbij wij op de eerste plaats aan een harp moeten denken, want o.a. in שמואל א' Sh'mu'el alef [1 Samuël] 16:23 lezen wij dat David, de psalmist, op een harp speelde. De תהלים Tehilim vormen het begin van de כתובים Ketuvim, de Geschriften. In feite is het de kern van dit derde deel van de TeNaCH, waar zich de overige geschriften omheen hebben gegroepeerd, want de Psalmen vormen tezamen namelijk een prachtige samenvatting van de hele Tora. De תורה Tora is het belangrijkste deel van de TeNaCH en daarom is ספר תהלים Sefer Tehilim het belangrijkste deel van de Geschriften. Dat komt ook duidelijk tot uiting in de Hebreeuwse volgorde, die nogal afwijkt van de Griekse die in de christelijke bijbelvertalingen gebruikelijk is. Na de תהלים Tehilim [Psalmen] komen in de TeNaCH namelijk de boeken משלי Mish'lei [Spreekwoorden] en איוב Iyov [Job]. De beginletters van deze boeken ת tav, מ mem en א alef vormen van rechts naar links gelezen samen het woord אמת Emet dat 'waarheid' betekent! De Tora is de waarheid, want daarin heeft de Eeuwige Zich aan ons geopenbaard en aan ons Zijn wil bekend gemaakt. Ook het boek der Psalmen is de waarheid, want daarin wordt de hele Tora samengevat. Om deze reden zijn de 150 Psalmen in vijf afzonderlijke boeken verdeeld, parallel aan de Tora. De vijf Psalmenboeken zijn dus net zo ingedeeld als de eerste vijf boeken in de TeNaCH en dragen ook dezelfde namen: Psalm 1-41 is בראשית B'reshit [Genesis], waarin wij zowel de zondeval alsook de belofte tegenkomen. We zien de raadsbesluiten van Adonai betreffende de mens en zijn leven. Psalm 42-72 is שמות Sh'mot [Exodus], want hierin staat de verlossing centraal. We zien hier de raadsbesluiten van Adonai betreffende Israël als volk; zijn dreigende ondergang en wonderbaarlijke redding. Psalm 73-89 is ויקרא Vayiq'ra [Leviticus], want de psalmist heeft het hier met name over de priesterdienst. We zien de raadsbesluiten van Adonai betreffende G'ds heiligdom, בית המקדש Beit-haMiq'dash, en Zijn קהילה Qehila [gemeente]. Psalm 90-106 is במדבר B'mid'bar [Numeri]. Hierin gaat het om onze levenswandel. We zien de raadsbesluiten van Adonai betreffende Israël temidden van de volken, en als laatste boek is Psalm 107-150 דברים D'varim [Deuteronomium] met als hoofdthema de belofte en instructie. We zien hier de raadsbesluiten van Adonai betreffende Hemzelf en Zijn woord. Het slot van alle 5 psalmboeken wordt gekenmerkt door een doxologie ofwel een ברכה B'racha [zegenspreuk en lofprijs].

Het eerste boek eindigt in Psalm 41:14 met de woorden:

ברוך יהוה אלהי ישראל
מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

Baruch Adonai, Elohei Yisra'el,
mehaOlam v'ad haOlam!
Amen v'amen!

*Geprezen zij de Eeuwige, de G'd van Israël,
van eeuwigheid en tot in eeuwigheid!
Amen, ja, amen!*

De B'racha aan het einde van het tweede boek luidt in Psalm 72:18-19 als volgt:

ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו:
ברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

Baruch Adonai Elohim, Elohei Yisra'el, ose nif'laot l'vado!
Baruch Shem k'vodo l'olam v'yimale k'vodo et-kol haAretz!
Amen v'amen!

*Geprezen zij de Eeuwige G'd, de G'd van Israël, die alleen wonderen doet!
Geprezen zij Zijn heerlijke Naam voor eeuwig, en Zijn heerlijkheid vervulle de ganse aarde!
Amen, ja, amen!*

Het slot van het derde boek wordt in Psalm 89:53 gekenmerkt door de lofprijs:

ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

Baruch Adonai l'olam!
Amen v'amen!

*Geprezen zij de Eeuwige voor eeuwig!
Amen, ja, Amen!*

De lofprijs aan het einde van het vierde boek wordt in Psalm 106:48 beaamt door het volk zoals ook nu nog gebruikelijk is bij collectieve gebeden in de Joodse liturgie:

ברוך יהוה אלהי ישראל מן העולם ועד העולם
ואמר כל העם אמן הללו יה:

Baruch Adonai, Elohei Yisra'el, min-haOlam v'ad haOlam,
v'amar kol haAm: amen! Hal'lu-Ya!

*Geprezen zij de Eeuwige, de G'd van Israël, van eeuwigheid
en al het volk zegge: Amen! Halleluja!*

In tegenstelling tot de vier eerdere psalmboeken wordt de finale afsluiting van het laatste boek in Psalm 150:6 echter niet gevormd door een B'racha, maar door een oproep aan de gehele mensheid, niemand uitgezonderd, om samen met het volk Israël de lofprijs te zeggen:

כל הנשמה תהלל יה הללו יה:

Kol haN'shama t'halel Ya! Hal'lu-Ya!

Alles wat adem heeft, love de Eeuwige! Halleluja!

De Psalmen vertonen echter niet alleen opmerkelijke overeenkomsten met de vijf boeken van de Tora, maar vormen tevens een samenvatting van de vier Evangelieën, want de verwijzing naar de Messias in talrijke psalmen is overduidelijk. Zij worden daarom dan ook de Messiaanse Psalmen genoemd, met name de Psalmen 2, 8, 16, 22, 23, 24, 34, 35, 40, 41, 45, 68, 69, 72, 89, 91, 102, 109, 110 en 118. Op zijn minst zeven profetische lijnen kan de oplettende lezer in deze Psalmen onderscheiden die allemaal heenwijzen naar de Mashiach als de Koning der koningen, de Lijdende Knecht en Verlosser, de Profeet, de Koninklijke Priester, de Zoon van G'd, de Volmaakte Mens en de Rechter bij Zijn Wederkomst. G'ds heilsgeschiedenis komt tot voleinding in de zending van de Messias. Een groot aantal verwijzingen naar de komst in het vlees, het verzoenend lijden en sterven en de uiteindelijke wederkomst van Yeshua haMashiach zijn op het eerste gezicht helaas niet zo in het oog springend omdat zij in de

Messiaanse Psalmen niet in de chronologische volgorde van de Evangeliën staan. Maar dat veel Joden door de eeuwen heen tot op heden de profetieën betreffende de Mashiach niet begrepen en nog niet begrijpen en niet Yeshua daarin centraal zien staan maar iemand anders zoals bijvoorbeeld Menachem Schneersohn, komt echter niet door de onjuiste volgorde van de profetieën, maar voornamelijk door het feit dat de meeste van hen ter verificatie niet beschikken over B'rit haChadasha [het Nieuwe Testament]. Bovendien vind ik het bijzonder opvallend dat juist de meest duidelijke Messiaanse Psalmen zoals o.a. Tehilim 2, 22, 69 en 110 zowel in de orthodoxe alsook in de liberale Sidur ontbreken, terwijl de Psalmen over het algemeen in de Joodse gebedenboeken eigenlijk centraal staan en tot de Joodse standaardgebeden behoren. Zouden deze en andere Messiaanse Psalmen bewust uit de Joodse liturgie verwijderd zijn juist omdat zij zo duidelijk over Yeshua spreken? Hetzelfde is namelijk het geval met Jesaja 53, de profetie aangaande het plaatsvervangend lijden en sterven van de Mashiach. Terwijl de beide hoofdstukken ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 51 en 52, die daaraan voorafgaan alsook de beide hoofdstukken 54 en 55 die daarop volgen, reeds eeuwenlang deel uitmaken van de הפטרות Haftarat, de wekelijkse profetenlezingen volgens het rabbijnse leesrooster, wordt hoofdstuk 53 gewoon overgeslagen. Toeval? Feit is in elk geval dat er meer dan 300 profetieën over de komende Mashiach in alle drie delen van de TeNaCH staan, zowel in de תורה Tora [de Wet] alsook in de נביאים N'vi'im [de Profeten] en in de כתובים Ketuvim [de Geschriften], waarvan de תהלים Tehilim [de Psalmen] de kern vormen. Ongeveer 40 van deze profetieën zijn zelfs zeer specifiek en spreken rechtstreeks over Yeshua, ook al doen de rabbijnen hun best om dat voor hun achterban te verbergen. Sommigen zeggen dat het Messiaanse gehalte van Jesaja 53 een manipulatie door de Christenen zou zijn of dat de interpretatie uit zijn verband zou zijn gerukt. Al deze bezwaren verdwijnen echter als sneeuw voor de zon wanneer deze teksten nauwkeurig onderzocht en ook historisch geverifieerd worden. Yeshua is de enige Israëliet uit de stam Juda en het geslacht van David op wie alle Messiaanse profetieën toegepast kunnen worden en in wiens aardse leven de meeste van deze voorspellingen nawijsbaar reeds zijn uitgekomen. De rest zal vervuld worden bij Zijn wederkomst! Ook Yeshua zelf is daar in Lucas 24:44 heel duidelijk over: Kort vóór zijn hemelvaart herinnerde Hij Zijn discipelen betreffende enkele dingen hij hen had onderwezen. *“Hij zeide tot hen: Dit zijn Mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en de Profeten en de Psalmen moet vervuld worden.”* In alle drie delen van de TeNaCH komen wij dus van Genesis tot Maleachi meer dan 300 teksten tegen waarin over Yeshua gesproken wordt, maar er is ook sprake van een wisselwerking, want omgekeerd heeft men geteld dat er in B'rit haChadasha [het Nieuwe Testament] ongeveer 283 directe aanhalingen uit de TeNaCH staan, waarvan er niet minder dan 116 uit het boek der Psalmen afkomstig zijn. Het is dan ook voor de hand liggend, dat het hierbij voornamelijk de Messiaanse Psalmen betreft, die wij in deze bijbelstudie nader zullen onderzoeken. Wij zullen dus veelvuldig teksten uit de Psalmen gaan vergelijken met relevante teksten uit de Evangeliën. Van sommige Psalmen zullen wij in deze studiereeks slechts de verzen behandelen die rechtstreeks op de Mashiach betrekking hebben en anderen, met name de Tehilim die men in de Sidur [het Joodse gebedenboek] tevergeefs zoekt, zullen wij in zijn geheel vers voor vers bestuderen. Laten wij beginnen met Psalm 2, die getuigt van de overwinning van Yeshua haMashiach over zijn vijanden, de oprichting van Zijn Koninkrijk, Zijn heerschappij en de aanbidding door Zijn volk. Hier sluit de profetie weliswaar in eerste instantie aan bij David zelf en zijn eigen koningschap, maar wij herkennen in David echter de komende Mashiach. In deze psalm zijn historische feiten en profetische gezichten onlosmakelijk met elkaar verbonden, en daarom is dit een van de meeste indrukwekkende Psalmen die wij in deze reeks zullen doornemen.

Psalm 2

Vers 1: *“Waarom woelen de volken en zinnen de natiën op ijdelheid?”*

In vers 1 van Psalm 2 wordt gesproken over de volken en de natiën, in het Hebreeuws zijn dat de גוים goyim, meervoud van גוי goi en de לְאוֹמִים l'umim, meervoud van לְאֹם l'om. In het Grieks van de Septuaginta, waaruit dit vers vele eeuwen later in Handelingen 4:25 geciteerd werd, worden respectievelijk de woorden εθνη ethnē, meervoud van εθνος ethnos, en λαοι laoi, meervoud van λαος laos, gebruikt. De גוים goyim zijn in het Joodse taalgebruik de niet-Joden

ofwel de heidenen, op wie Sha'ul, die door de Romeinen Paulus en door de Grieken Paulos genoemd werd, in zijn brieven het Griekse woord εθνη ethnē heeft toegepast, waarvan het Nederlandse woord 'etnisch' afgeleid is. David, de schrijver van deze psalm, stelt hier de vraag waarom de heidenen woelen. Hij gebruikt hiervoor het woord רגש ragash, dat eigenlijk beter vertaald kan worden met 'woeden' of 'razen'. De heidenen waren dus woedend, ja razend, maar op wie? Verder stelt hij de vraag, waarom de natiën zinnen op ijdelheid. Het Hebreeuwse woord dat hij hiervoor gebruikt, is ריק riq, dat tevens 'leeg', 'nutteloos' en 'tevergeefs' betekent. Dat zijn dus de dingen waar de natiën zich mee bezig houden. Gezien het feit dat de woede en de razernij van de heidense natiën tegen G'ds volk Israël gericht zijn kan ik de vraag van David maar al te goed begrijpen, want het is een vraag van verbazing. Het loopt namelijk op niets uit, want wie aan G'ds oogappel komt, die komt aan de Eeuwige zelf en dat is onbegonnen werk. In de vertaling van 'Het Boek' komt dit bijzonder scherp naar voren: *“Wat zijn de ongelovige volken toch dwaas om tegen de Eeuwige op te staan! Het is onbegrijpelijk dat deze mensen proberen G'd te slim af te zijn.”* Niets en niemand is immers sterker en machtiger dan Hij, dus is het heel dom om tegen Hem en Zijn gezalfde in opstand te komen! Ik moet in dit verband dan ook heel sterk denken aan de tegenwoordige houding van de Verenigde Naties en met name ook van de Europese Unie tegenover Israël. Ik vrees dat de geschiedenis zich herhaalt...

Vers 2: “De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de Eeuwige en Zijn gezalfde:”

In vers 2 staat dat de koningen en de machthebbers der aarde zich tegen de Eeuwige en Zijn gezalfde keren. Interessant is het om na te gaan wie hier deze gezalfde is. Vanzelfsprekend zijn de meeste rabbijnen en christelijke theologen het erover eens dat hierbij aan David, die deze psalm geschreven heeft, gedacht moet worden. Wij weten immers dat David in opdracht van de Eeuwige door de profeet Sh'mu'el [Samuël] gezalfd werd tot koning over Israël, dus in die zin is hijzelf de gezalfde waar hij het hier over heeft. Er is echter sprake van een dubbele profetie, namelijk dat deze zowel in de loop der geschiedenis reeds plaats gevonden gebeurtenissen alsook toekomstige gebeurtenissen omvat. Het Hebreeuwse woord voor 'gezalfde' is namelijk משיח Mashiach en in het Grieks is het χριστος Christos en daarom zijn reeds vanouds velen van mening dat deze tekst ver uitstijgt boven de historische context waarin hij zou staan. Zo schrijft de oudtestamenticus A.H. Edelkoort in verband met Psalm 2 het volgende: “De Midrash op de Psalmen, de Babylonische Talmud en zelfs het kabbalistische Joodse boek Zohar betrekken allemaal Psalm 2 op de Messias. In die richting wijst ook een Talmud-traktaat, dat Psalm 2:1-3 aanhaalt en daarbij zegt dat in de tijd van de Messias de heidenen tegen G'd en Zijn Messias zullen rebelleren.” Dit is een duidelijke heenwijzing naar Yeshua haMashiach, de Gezalfde, die ook de Zoon van David genoemd wordt! Daarom worden in Handelingen 4:24-30 de eerste twee verzen uit Psalm 2 geciteerd in verband met de strijd die de toenmalige machthebbers tegen Yeshua hebben gevoerd tot aan Zijn plaatsvervangend lijden en sterven te Yerushalayim [Jeruzalem]: *“En toen dezen het hoorden, verhieven zij eenparig hun stem tot G'd en zeiden: Gij, Adonai, zijt het, die geschapen hebt de hemel, de aarde, de zee en al wat daarin is; die door Ruach haQodesh [de Heilige Geest] bij monde van onze vader David, Uw knecht, gezegd hebt: ‘Waarom hebben de heidenen gewoed en de volken ijdele raad bedacht? De koningen der aarde hebben zich opgesteld en de oversten zijn tezamen vergaderd tegen de Eeuwige en tegen Zijn Gezalfde.’ Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen Uw heilige knecht Yeshua, die Gij gezalfd hebt, Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen en de volken van Israël, om te doen al wat Uw hand en Uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou. En nu, Adonai, let op hun dreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken, doordat Gij Uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van Uw heilige knecht Yeshua.”* In Handelingen 4:24-26 wordt gezegd dat de Eeuwige door Ruach haQodesh [de Heilige Geest] in Psalm 2 bij monde van David gesproken heeft. Wat in Psalm 2:1-2 gezegd wordt over de opstand van de koningen der aarde tegen de Eeuwige en Zijn Gezalfde, wordt dan in Handelingen 4:27 als volgt uitgelegd: *“Herodes en Pontius Pilatus hebben samen met de heidenen en de volken van Israël vergaderd tegen Uw heilige knecht Yeshua die Gij gezalfd hebt.”* De Heilige Geest, die zowel de schrijver van Psalm 2 alsook de schrijver van Handelingen 4 geïnspireerd heeft, leert ons dat de Gezalfde in Psalm 2 niemand anders dan Yeshua is. Hij laat ons ook zien wie er bedoeld worden met de koningen der aarde, die in opstand komen tegen de Mashiach. Handelingen

4:24-30 is een gebed met Psalm 2:1-2 als inhoud. Als antwoord op dit gebed *"werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord G'ds met vrijmoedigheid."* (vers 31). Eigenlijk is Psalm 2:1-2 zelfs een driedubbele profetie, die de eerste keer vervuld werd door de oorlogen van diverse koningen en hun volken tegen David, die de tweede keer vervuld werd toen Herodes en Pilatus zich samen met hun bondgenoten tegen Yeshua keerden en Hem kruisigden, en die uiteindelijk voor de derde en laatste keer vervuld zal worden in de grote oorlog tegen G'ds volk vlak voor de wederkomst van Yeshua aan het einde der tijden! De koningen der aarde, die in opstand komen tegen de Mashiach, komen daarom ook telkens weer terug in teksten als Openbaring 6:15, 17:2, 17:18, 18:3, 18:9 en 19:19, waarin deze laatste grote strijd beschreven wordt waarvan Yeshua de ultieme overwinning zal behalen!

Vers 3: *"Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!"*

Dit vers roept vragen op. Wie is hier aan het woord? Wiens banden wil men hier verscheuren en wiens touwen wil men afwerpen? Ik geef toe dat de NBG-vertaling hier niet echt duidelijk over is. Wat dat betreft is 'Het Boek' een stuk duidelijker, maar dan moet ik wel het zinnetje dat daarvoor staat erbij betrekken: *"De machthebbers van deze wereld hebben hun hoofden bijeen gestoken en de leiders spannen samen tegen de Eeuwige en Zijn Gezalfde. 'Kom op', zeggen zij, 'laten wij onze boeien verbreken en onszelf bevrijden uit deze slavernij van G'd!"* Hier zijn dus de opstandige koningen aan het woord. De heidense volken, die erom bekend stonden dat zij toen een bandeloos leven leidden en in afgoderij leefden, zagen G'ds wetten, waarin deze praktijken werden verboden, als een slavenjuk. De wereld haat beperkingen, vooral religieuze beperkingen, die men als boeien ervaart, die men maar al te graag wil verbreken. In ירמיהו Yir'm'yahu [Jeremia] 2:20 komen wij een vergelijkbare tekst tegen: *"Want vanouds hebt gij uw juk verbroken, uw banden verscheurd, en gezegd: Ik wil niet dienstbaar zijn."* Banden waren een teken van onderwerping en dienstbaarheid. De koningen der aarde wilden zich niet aan hun Schepper onderwerpen en zich ook niet dienstbaar opstellen tegenover de Eeuwige en Zijn gezalfde en poogden derhalve om hun banden en touwen los te scheuren en ze van zich af te werpen.

Vers 4: *"Die in de hemel zetelt, lacht; de Eeuwige spot met hen."*

"Maar G'd in de hemel lacht wanneer Hij hen hoort. De Eeuwige bespot hun dwaze plannen." (Het Boek). De reactie van Adonai is huiveringwekkend! Eerst lacht hij ze uit, maar dan wordt Hij heel boos en toornig! G'd heeft heel veel geduld en geeft keer op keer weer nieuwe kansen omdat Hij de mensen in hun zwakte en onvolmaaktheid best wel tegemoet wil komen. Maar als mensen bewust weigeren zich aan Hem te onderwerpen en aan Hem niet dienstbaar willen zijn, dan raakt Zijn geduld wel op en dan raast Zijn g'ddelijke toorn over hen. Rebelle is zelfs voor onze liefdevolle en vergevingsgezinde G'd volstrekt onaanvaardbaar!

Vers 5: *"Dan spreekt Hij tot hen in Zijn toorn, en verschrikt hen in Zijn gramschap:"*

"Hij zal hen in Zijn heftige toorn aanspreken. Zij zullen van angst voor Hem ineenkrimpen!" (Het Boek). Kijk, en met dit vers hebben wij nu een prachtig bewijsstuk in handen dat het hier echt niet gaat om de beschrijving van een historische gebeurtenis, want wat hier beschreven wordt heeft tot nu toe nog niet plaats gevonden. De vijanden van koning David werden weliswaar met hulp van boven verpletterend verslagen, maar nergens staat vermeld dat de Eeuwige vanuit Zijn hemelse troon tot hen sprak in Zijn toorn en hen liet bibberen en beven van angst! Dat is een profetie voor een toekomstige huiveringwekkende gebeurtenis, die in Openbaring 11:15-18 beschreven wordt Yochanan: *"En de zevende engel blies de Shofar en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan de Eeuwige en aan Zijn Gezalfde, en Hij zal als Koning heersen tot in alle eeuwigheden. En de vierentwintig oudsten, die voor G'd op hun tronen gezeten waren, wierpen zich op hun aangezicht en aanbaden G'd, zeggende: Wij danken U, Eeuwige G'd, Almachtige, die is en die was, dat Gij Uw grote macht hebt opgenomen en het koningschap hebt aanvaard; en de volkeren waren toornig geworden, maar Uw toorn is gekomen en de tijd voor de doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan Uw knechten, profeten, en aan de heiligen en aan hen, die Uw naam vrezen, aan de kleinen en de groten en om te verderven wie de aarde verderven!"*

Vers 6: “Ik heb immers Mijn Koning gesteld over Tziyon, Mijn heilige berg.”

In mijn toelichting van vers 2 schreef ik dat de meeste Joodse en christelijke bijbeluitleggers het met elkaar over eens zijn, dat de term ‘gezalfd’ in dat vers zowel op David alsook op Yeshua toegepast kan worden, want beiden zijn gezalften van de Eeuwige die door de toenmalige machthebbers afgewezen en vervolgd werden. De plechtige verklaring die de Eeuwige hier in vers 6 aflegt, laat daarentegen duidelijk zien dat het in dit gedeelte van Psalm 2 helemaal niet over een aardse koning gaat, maar over de priesterkoning, de Mashiah: Yeshua! Je leest er misschien makkelijk overheen of je staat er helemaal niet bij stil, maar hier in vers 6 zegt Adonai nadrukkelijk dat Hij Zijn Koning gezalfd heeft over Tziyon, Zijn heilige berg. Valt u daar helemaal niets bij op? Wel, ik zal het proberen uit te leggen. Weet u, de koningen uit het huis van David hebben weliswaar geregeerd te Jeruzalem, maar zij waren gezalfd tot koning over Israël of over Juda, niet over de heilige berg Tziyon. Ik noem enkele voorbeelden: “*Sh’mu’el zeide tot Sha’ul: Mij heeft de Eeuwige gezonden om u tot koning te zalven over Zijn volk, over Israël; nu dan, luister naar de woorden van Adonai.*” (שמואל א' [1 Samuël] 15:1). “*En de mannen van Juda kwamen en zalften David daar tot koning over het huis van Juda.*” (ב' שמואל [2 Samuël] 2:4). “*En de koning zeide tot hen: Neemt de dienaren van uw heer met u; laat mijn zoon Sh'lomo [Salomo] op mijn eigen muilrijden, en brengt hem naar Gichon. Daar zullen de priester Tzadok en de profeet Natan hem tot koning over Israël zalven.*” Ziet u wat ik bedoel? Deze mannen werden tot koning over Juda of tot koning over Israël gezalfd, maar er is geen enkele koning geweest, waarvan een mens het ooit gedurfd zou hebben om te zeggen dat hij over Tziyon, de heilige berg van de Eeuwige geregeerd zou hebben, daar waar G'ds heiligdom staat en waar Adonai zelf de hoogste autoriteit bezit. “*Want de Eeuwige heeft Tziyon verkoren, Hij heeft het Zich ter woning begeerd: Dit is Mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik wonen, want haar heb Ik begeerd. Haar voedsel zal Ik rijkelijk zegenen, haar armen zal Ik met brood verzadigen, haar priesters zal Ik met heil bekleden, haar Chasidim [vromen] zullen vrolijk juichen. Daar zal ik voor David een hoorn doen uitspruiten, Ik zal voor Mijn gezalfd een lamp bereiden (Groot Nieuws Bijbel: ‘Ik houd de herinnering aan David levend, op de troon zet Ik een telg uit zijn geslacht’); zijn vijanden zal Ik met schaamte bekleden, maar op hem zal zijn kroon blinken.*” (תהלים [Psalmen] 132:13-18). Neen, geen enkele aardse koning heeft het ooit gedurfd om te regeren over de berg, die de Eeuwige zelf tot Zijn eigen woning heeft verkozen. De enige die door Adonai gezalfd is tot Koning over Zijn heilige berg Tziyon is Zijn eigen Zoon: Yeshua, de telg uit het geslacht van David, de Hogepriester in de orde van Mal'ki-Tzedeq, het Lam van G'd, want er staat geschreven: “*En ik zag en zie, het Lam stond op de berg Tziyon en met Hem honderdvierenveertigduizend, op wier voorhoofden Zijn naam en de naam Zijns Vaders geschreven stonden.*” (חזירון [Openbaring] 14:1).

Vers 7: “Ik wil gewagen van het besluit van Adonai: Hij sprak tot mij: Mijn zoon zijt gij; Ik heb u heden verwekt.”

In vers 7 wordt over de Zoon van G'd gesproken en hier is de gezalfd Koning zelf aan het woord. Maar Wie is die Zoon van G'd? Joden die Yeshua niet kennen, wijzen op het feit dat in Tora het hele volk Israël de zoon van G'd genoemd wordt: “*Alzo zegt de Eeuwige: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël.*” (שמות [Exodus] 4:22). Volgens deze tekst is derhalve iedere Israëliet een zoon van G'd. Dat klopt: **een** zoon, maar niet **de** Zoon, want dat is immers de Mashiah. De Talmud zegt in סוכה Suka 52a dat de Mashiah Ben David [Messias zoon van David] de hier genoemde Zoon is. Hetzelfde gedeelte spreekt ook over de Mashiah Ben Yosef [Messias zoon van Jozef]. In de rabbijnse literatuur is er namelijk over beiden: Ben David [zoon van David], die volgens זכריה Z'char'ya [Zacharia] 14 als Koning te Jeruzalem behalve over Israël ook over de volken der heidenen zal regeren, en Ben Yosef [zoon van Jozef], de lijdende Knecht zoals in Jesaja 53. Beide soorten Messiasen zijn verenigd in Yeshua die eerst op aarde kwam als de lijdende Knecht, maar weer terug zal komen als Koning en op aarde zal regeren in het 1000-jarig vrederijk. Yeshua is de Mashiah waarvan de Psalmen en de profeten hebben getuigd. In Handelingen 13:32-33 wordt vers 7 van Psalm 2 aangehaald en wordt verklaard dat dit een profetie over Yeshua is: “*En wij verkondigen u, dat G'd de belofte, die aan*

de vaders geschied is, aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Yeshua op te wekken, gelijk in de tweede psalm geschreven staat: *Mijn zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt.*” En ook in Romeinen 1:2-4 wordt Yeshua de Zoon van G'd genoemd vanwege het onomstotelijke bewijs: *“...dat Hij tevoren door Zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften aangaande Zijn Zoon, gesproken uit het geslacht van David naar het vlees, naar de geest der heiligheid door Zijn opstanding uit de doden verklaard G'ds Zoon te zijn in kracht, Yeshua haMashiach, onze Heer!”* Vanuit orthodoxe zijde wordt dit ontkend en er op gewezen dat de Eeuwige reeds tegen David van Sh'lomo [Salomon] gezegd heeft: *“Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vaders te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling, uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal Zijn koningschap bevestigen. Die zal Mijn Naam een huis bouwen, en Ik zal zijn koninklijke troon voor immer bevestigen. Ik zal hem tot een Vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn.”* (שמואל ב [2 Samuël] 7:14). Dat klopt inderdaad, maar er is wel een verschil in formulering. In deze tekst zegt de Eeuwige van Sh'lomo: **“Hij zal Mij tot een zoon zijn”**, maar in psalm 2 zegt Hij tegen de Gezalfde: **“U bent Mijn Zoon!”** Ziet u het verschil? Van de eerste zegt Hij: “hij zal zijn” en tegen de tweede: “U bent”! Dat is een wezenlijk verschil! De belofte aan het huis van David is duidelijk geformuleerd vanuit de adoptieterminologie, maar de profetie in Psalm 2 vanuit die verwekkingsterminologie. In 2 Samuël 7 gaat het in feite over het zoonschap door aanneming, dus een adoptie, maar in Psalm 2:7 verklaart de Eeuwige duidelijk: *“U bent Mijn Zoon, want vandaag heb Ik U verwekt!”* Hij is dus daadwerkelijk de natuurlijke en geen aangenomen Zoon. Vooral de toevoeging die achter de komma staat, is een belangrijke aanwijzing dat het hier niet om een aardse koning kan gaan die op natuurlijke wijze verwekt is. Nergens wordt er in de hele TeNaCH van welke aardse koning dan ook gezegd dat hij door de Eeuwige zelf verwekt is. Dít wordt nooit van een aardse koning gezegd, maar wel van Yeshua in het eerste boek van B'rit haChadasha. Matit'yahu [Mattheüs] schreef voor de Joden. Hij wilde zijn Joodse lezers bewijzen dat Yeshua de langverwachte Mashiach is, de Zoon van G'd, dat Hij door G'd zelf is verwekt. In het geslachtsregister in hoofdstuk 1 lezen wij: *“Av'raham [Abraham] verwekte Yitz'chaq [Isaak], Yitz'chaq verwekte Ya'aqov [Jakob], Ya'aqov verwekte Yehuda [Juda] en zijn broeders...”* enzovoorts. Telkens, tot in vers 16, wordt gesproken van een mens die een mens heeft verwekt. In vers 20 daarentegen lezen wij dat de engel tegen Yosef [Jozef] gezegd heeft: *“Yosef, zoon van David, schroom niet Mir'yam [Maria], uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit Ruach haQodesh [de heilige Geest].”* Deze engel kwam ook bij Mir'yam met de zelfde aankondiging: *“Wees niet bevreesd, Mir'yam; want gij hebt genade gevonden bij G'd. En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Yeshua geven. Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en de Eeuwige G'd zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Ya'aqov heersen tot in eeuwigheid, en Zijn koningschap zal geen einde nemen. En Mir'yam zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb? En de engel antwoordde en zeide tot haar: Ruach haQodesh [de heilige Geest] zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwden; daarom zal ook het Heilige, dat verwekt wordt, Zoon van G'd genoemd worden.”* Deze belofte, die rechtstreeks naar Psalm 2:7 verwijst, werd later tot twee keer aan toe door de Eeuwige zelf vanuit de hemel publiekelijk bekrachtigd: *“Terstond nadat Yeshua ondergedompeld was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij zag Ruach Elohim [de Geest G'ds] nederdalen als een duif en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb!”* (מתתיהו [Mattheüs] 3:16-17). De tweede keer was bij de bekende verheerlijking op de berg: *“Terwijl Hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem! Toen de discipelen dit hoorden, wierpen zij zich op hun aangezicht ter aarde en werden zeer bevreesd.”* (מתתיהו [Mattheüs] 17:4-6). Er moet nog meer over het evangelie volgens Matit'yahu gezegd worden in verband met onze tekst, zoals bijvoorbeeld in hoofdstuk 16 vers 16 de belijdenis van Petrus: *“Gij zijt de Mashiach, de Zoon van de levende G'd! Yeshua antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Shim'on Bar Yona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is.”* Dit is een belijdenis die duidelijk ontleend is aan Psalm 2:7, en het antwoord van Yeshua: *“Zalig zijt gij...”* is het “welzalig” van Psalm 2:12, waar ik in deel twee van deze studie nog uitgebreid op in zal gaan. Een paar hoofdstukken verderop zegt de hogepriester tegen Yeshua: *“Ik bezweer U bij de levende G'd, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Mashiach, de Zoon van G'd. Yeshua zeide tot*

hem: *Gij hebt het gezegd!*" (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs] 26:63-64). Ook het evangelie van Yochanan [Johannes] is van kardinaal belang in verband met Psalm 2. In de verzen 32 tot 33 van hoofdstuk 1 getuigt Yochanan haMat'bil [Johannes de Doper] van hetgeen hij met eigen ogen heeft aanschouwt en met eigen oren heeft gehoord na de onderdompeling van Yeshua, waarvan ik reeds het verslag van Matit'yahu heb geciteerd: *"En Yochanan getuigde en zeide: Ik heb aanschouwd, dat de Ruach [Geest] nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden had om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Ruach ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met Ruach haQodesh [de Heilige Geest] doopt. En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van G'd is!"* - Vlak na deze gebeurtenis zegt N'tana'el [Natanaël] in vers 50 tegen Yeshua: *"Rabbi, Gij zijt de Zoon van G'd, Gij zijt de Koning van Israël!"* Weer worden de twee titels uit Psalm 2:7 op Yeshua toegepast: Zoon van G'd en Koning. In de woorden van יוחנן Yochanan [Johannes] 20:30-31 wordt door deze apostel het doel van zijn hele evangelie samengevat: *"Yeshua heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen Zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Yeshua is de Mashiaach, de Zoon van G'd, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam."* Opvallend is dat hier opnieuw de twee titels uit Psalm 2 genoemd worden, namelijk Mashiaach en Zoon van G'd. Wij kunnen hieruit dus concluderen dat evenals Matit'yahu ook Yochanan zijn Joodse lezers ervan wilde overtuigen dat niemand anders dan Yeshua de Mashiaach en de Zoon van G'd uit Psalm 2 is! Daar laat ook de brief aan de Hebreeën geen twijfel over: *"Nadat G'd eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door Wie Hij ook de wereld geschapen heeft. Deze, de afstraling Zijner heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, zoveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft. Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Mijn Zoon zijt gij; Ik heb U heden verwekt? En wederom: Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij tot Zoon zijn."* (עבריים Iv'rim [Hebreeën] 1:1-5). Hier wordt een hele reeks citaten aangehaald om specifiek de G'dheid van Yeshua te bewijzen, en één van deze citaten, hoe kan het ook anders, is Psalm 2:7! Ik heb reeds uitgelegd, dat de plechtige verklaring die de Eeuwige in vers 6 aflegt, duidelijk laat zien dat het in dit gedeelte van Psalm 2 met betrekking op de Gezalfde niet over een aardse koning gaat, maar over de priesterkoning: Yeshua! Hij is onze hemelse hogepriester gelijk geschreven staat: *"Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij G'd, om gaven en offers te brengen voor de zonden. Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is, die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonden te brengen. En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door G'd, zoals immers ook Aharon. Zo heeft ook de Mashiaach Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden, maar Hij, die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt!"* (עבריים Iv'rim [Hebreeën] 5:1-5). Er is geen twijfel mogelijk: Psalm 2 spreekt over Yeshua haMashiaach!

Werner Stauder